

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 5030/22

לפני:

כבוד הנשיאה אי חיות
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ע' גרוסקופף

העותרת:

תנועת רגבים

המשיבים:

1. שר הביטחון
2. מפקד פיקוד המרכז
3. ראש המינהל האזרחי

נגד

עתירה למתן צו על תנאי

תאריך הישיבה:

ט' בסיון התשפ"ג (29.5.2023)

בשם העותרת:

עו"ד בועז ארזי

בשם המשיבים:

עו"ד רועי שויקה

פסק-דין

השופט ע' גרוסקופף:

העתירה שלפנינו מכוונת כלפי מדיניות האכיפה של המשיבים ביחס לבניה בלתי חוקית בשטחי C ביהודה ושומרון, כפי שהיא מעוגנת ב"נוהל" 'ועדת משנה לפיקוח' – עדכון מס' 1" (להלן: הנוהל המעודכן).

יוצר כבר עתה כי זוהי העתירה השנייה שמגישה העותרת, עמותת תנועת רגבים (להלן: רגבים), בטענה כי המשיבים מקיימים מדיניות של הענקת "חסינות מהליכי הריסה" לעברייני בניה הבונים באופן בלתי חוקי במרחב שטחי C ביהודה ושומרון, כלשונה (עמ' 2 לכתב העתירה), בניגוד להוראות חוק תכנון ערים כפרים ובניינים (מס' 79) לשנת 1966 (להלן: חוק התכנון הירדני או החוק) ובקשר לנוהל המעודכן. במסגרת העתירה הראשונה שהגישה ביקשה העותרת, בין היתר, את תיקון "נוהל" 'ועדת משנה לפיקוח' מחודש יוני 2016 שחל אז (להלן: הנוהל הישן), כך שזה יהלום את הוראות חוק התכנון

הירדני (להלן: העתירה הראשונה). בעקבות עדכוננו של הנוהל הישן נמחקה העתירה בפסק דין מיום 2.3.2022 (בג"ץ 5775/21 תנועת רגבים (ע"ד) נ' שר הביטחון (2.3.2022)). ואולם, כפי שיתואר להלן, לרגבים נותרו טענות ביחס למדיניות המשיבים גם בהינתן הנוהל המעודכן, ועל כן היא הגישה עתירה נוספת – היא העתירה שלפנינו.

רקע נורמטיבי ועובדתי

1. מקורו החוקי של הליך האכיפה שבמוקד העתירה דנן הוא סעיף 38 לחוק התכנון הירדני, שחלקיו הרלוונטיים לענייננו מורים כדלקמן:

סעיף 38. פעולות הפיקוח על הבינוי והבנייה וההתראות לביצוע

(1) (א) הסתבר לוועדה המקומית או לוועדת התכנון המחוזית כי הבינוי של קרקע כלשהי או הבנייה של בנין כלשהו, נעשים ללא רשיון או בניגוד לקבוע ברשיון או בניגוד לתקנות ולצווים ולהוראות שבתוקף, או בניגוד לכל תכנית תכנון ו/או בינוי מאושרת, תוציא הוועדה הנוגעת בדבר [...] התראה לביצוע נגד הבעלים, המחזיק, הקבלן ומנהל העבודה;

[...]

(4) הגיש בעל הרשיון, או האדם שנשלחה אליו ההתראה תוך התקופה הקבועה בהתראה, בקשה לקבלת רשות:

(א) להשארת הבינוי והבנייה והעבודות נשוא ההתראה במצבן ולרשיון;

(ב) להמשיך השימוש בקרקע נשוא ההתראה –

תדון הוועדה בבקשה המוגשת על יסוד התקנות והתחיקה ותכניות התכנון המאושרות ואם תחליט להעניק את ההיתר המבוקש, יבוטל ביצוע ההתראה הנ"ל, אולם הצו להפסקת עבודת הבנייה יעמוד בתוקפו, זולת אם החליטה הוועדה להוציא רשיון או להתיר את הבינוי.

(5) על אף האמור בכל חוק או תחיקה אחרת, על ועדת התכנון שהוציאה את ההתראה לביצוע, לפעול לסילוק ההפרה, לאחר תום התקופה הקבועה בהתראה, או לאחר מסירת החלטתה לדחות את הבקשה שהוגשה על פי סעיף קטן 4 (דלעיל), והיא רשאית להיכנס לאתר

[...] לצורך סילוק הפרות הבנייה ו/או התכנון, במקרים
הבאים [...]

2. וזהו, על פי הנמסר לנו, האופן בו מיושמות ההוראות הללו בחיי המעשה על ידי המשיבים: לנוכח בינוי שיש בסיס לראותו כמנוגד לדין (ראו סעיף 38(1)(א) לחוק), מוציאים הגורמים המתאימים מטעם המשיבים התראה להפסקת עבודה, המכונה היום "צו הפסקת עבודה" (להלן: צו הפסקת עבודה). צו הפסקת העבודה כולל הוראה למחזיק הבינוי להפסיק את הבנייה הבלתי-חוקית, והזמנה לדיון בפני ועדת המשנה לפיקוח על הבנייה של מועצת התכנון העליונה (להלן: הוועדה). לאחר קיומו של דיון כאמור, ואם הוחלט על קידום הליכי סילוקו של הבינוי הנדון, תוציא הוועדה התראה לביצוע, ובשמה כיום – "צו סופי להפסקת עבודה ולהריסה" (להלן: צו הריסה).

3. הוראת סעיף 38(3) לחוק מזכירה את האפשרות העומדת בפני אדם שהוצא לו צו הריסה להגיש "תוך זמן קצוב שלא יעלה על 15 יום" (ואשר יצוין בצו הפסקת העבודה או בצו ההריסה) בקשה למתן היתר שיאפשר לו את המשך השימוש בקרקע (להלן: בקשה להיתר). על רקע זה, סעיפים 38(4) ו-38(5) מלמדים כי בקשה להיתר כאמור תידון בוועדה, כי קבלתה תוביל לביטול צו ההריסה, וכי ככל שהיא תידחה, ביצוע צו ההריסה יתרחש "לאחר תום התקופה הקבועה בהתראה או לאחר מסירת החלטתה לטרב לבקשה". אם כן, כפי שיפורט להלן, לצד שרטוט אופן התנהלות הוועדה אל מול בקשה להיתר שהוגשה במועד, הסעיפים הללו משמיעים כי הגשת בקשה כזו תידחה את מימוש ההריסה על ידי הוועדה (אשר ממילא מתקיים כאשר הבקשה נדחית) עד למתן החלטה בבקשה.

4. בחודש יוני 2016 גובש הנוהל הישן במטרה להסדיר "נוהלי עבודה להתנהלות ועדת משנה לפיקוח משלב פתיחת תיק הבב"ח ועד להריסתו/סגירתו" (סעיף 4 לנוהל הישן). במסגרת הנוהל הישן נקבע כי הליכי אכיפה שנדונים בפני הוועדה יוקפאו כאשר: הוגשה בקשה להיתר בנייה; הוגש ערר על דחיית בקשה להיתר בנייה; הוגשה בקשה לאישור תכנית מפורטת המסדירה את הבנייה הבלתי-חוקית; וכאשר הוגשה עתירה לבג"ץ או לכל ערכאה אחרת בעניין הליכי האכיפה הנדונים. כנזכר לעיל, כלפי נוהל זה הגישה רגבים את העתירה הראשונה, וזו נדחתה בשל עדכון שביצעו בו המשיבים ואשר פורסם ביום 5.1.2022. במסגרת הנוהל המעודכן הוסרו "הוראות אשר אינן נוגעות לפעילות הוועדה ולסדרי התנהלותה... לרבות הוראות שעניינן בפעילות האכיפה התכנונית" (פסקה 13 לתגובת המשיבים לעתירה הראשונה), ובתוך כך תוקנה ההתייחסות למצבים בהם יוקפאו הליכי האכיפה, כך שהיא תכלול אך מקרים בהם טרם

הוכרע בבקשה להיתר בנייה שנקלטה. וכך קובע בהקשר זה סעיף 6.ה.3.א. לנוהל המעודכן:

”נקלטה בקשה להיתר בנייה במסגרתה התבקש להסדיר בינוי נשוא צו הפסקת עבודה או הריסה, שהוגשה אגב הליכי פיקוח ואכיפה, יוקפא מימוש צו ההריסה עד למתן החלטת הוועדה או יו”ר הוועדה, וזאת בהתאם להוראות סעיף 38(5) וסעיף 38(9א) לחוק התכנון הירדני”

5. מהעתירה ומהתגובה המקדמית עולה שעל בסיס הוראה זו, המשיבים 2 ו-3 (להלן: המשיבים) נוקטים במדיניות שבגדרה הקפאת הליכי אכיפה מתבצעת לא רק כאשר מוגשת בקשה להיתר על פי המועד הנקוב בסעיף 38(3) לחוק (דהיינו בתוך 15 ימים), אלא גם בשני מקרים נוספים:

(א) כאשר מוגשת ונקלטת בקשה להיתר לאחר המועד הקבוע בחוק, דהיינו גם בחלוף 15 ימים (להלן: הגשת בקשה באיחור).

(ב) כאשר מוגש ערר על דחיית בקשה להיתר (להלן: הגשת ערר).

כלפי מדיניות זו (להלן: מדיניות המשיבים) מופנית העתירה שלפנינו.

הערה: ביום 26.7.2023 פורסם ברשומות תיקון מס' 3 לחוק יסוד: השפיטה, שלפיו בית משפט זה “לא ידון בעניין סבירות ההחלטה של... שר... ולא ייתן צו בעניין כאמור” (סעיף 15(ד) לחוק יסוד: השפיטה). על רקע זה, יש להבהיר כי על אף שהמשיב 1 לעתירה הוא שר הביטחון, בהינתן שהנוהל המעודכן ויישומו הם בגדר “החלטות” של המשיבים 2-3 – הסעיף האמור, שמכוון להחלטה של שר, אינו רלוונטי לענייננו.

טענות הצדדים

6. רגבים טוענת שחוק התכנון הירדני מאפשר הימנעות ממימוש צווי הריסה של בינויים לא חוקיים במקרה אחד ויחיד – כאשר הוגשה בקשה להיתר בנייה בתוך התקופה הנקובה בצו שהוצא לבינוי (ולא יותר מ-15 ימים ממועד הוצאת הצו). על רקע זה, הפרקטיקה בה נוקטים המשיבים לוקה לשיטתה הן במישור הסמכות הן במישור שיקול הדעת.

7. ראשית, נטען כי ההקפאה המתבצעת על ידי המשיבים במקרים של הגשת בקשה באיחור ושל הגשת ערר על בסיס הנוהל המעודכן נעשית בחוסר סמכות בהיותה חורגת מחוק התכנון הירדני ואף סותרת את הוראותיו. בעניין ההקפאה הנוהגת במקרי הגשת בקשה באיחור של בקשות להיתר, רגבים מפנה ללשון סעיף 38(4) לחוק התכנון הירדני שמורה במפורש כי רק הגשת היתר "תוך התקופה הקבועה בהתראה" תוביל לעצירת הליכי האכיפה. בהתייחס להקפאה הנוהגת בעת הגשת ערר, מצביעה רגבים על לשון סעיף 38(5) לחוק אשר מצווה על ביצוע פעולות האכיפה בכפוף להחלטת הוועדה לפי סעיף 38(4) לחוק – העוסק בבקשה להיתר, ולא לפי סעיף 36 לחוק – העוסק בערר. בנוגע לשני המקרים, רגבים מדגישה כי תכליתו של סעיף 38 לחוק, ובמיוחד סעיף 38(5), היא בראש ובראשונה אכיפת הפרה של חוקיות הבנייה, ולא "הימנעות מאכיפה", כפי שלטענתה גורסים המשיבים.

8. שנית, רגבים גורסת כי הפרקטיקה הנטענת חורגת ממתחם הסבירות, וזאת ממספר טעמים. לגישה, התנהלות המשיבים מספקת, הלכה למעשה, חסינות מפני אכיפת החוק לעברייני בנייה, אשר מנצלים אותה כדי להגיש בקשות חסרות בסיס אך ורק לשם הארכת תקופת ההקפאה. רגבים מציינת בהקשר זה כי ההכרעות בבקשות המוגשות על ידי עברייני הבנייה ניתנות לרוב לאחר זמן רב, במהלכו אלו מקדמים את בניית ואכלוס הבינוי עד כדי ביטול דה-פקטו של צו ההריסה. לטענת רגבים, מעבר לכך שהתנהלות המשיבים מעודדת את הפרת החוק, היא עולה כדי "התנערות מוחלטת מחובת הרשויות לאכוף את צווי ההריסה ועל כן מצדיקה את התערבותו של בית המשפט" (עמ' 13 לעתירה).

9. מן העבר השני, המשיבים סבורים כי סעיף 38(5) לחוק אומנם מחייב את הרשות לעכב מימוש של צו הריסה אם בקשה להיתר הוגשה במסגרת הזמנים שקובע החוק, אך לגישתם הוא אינו חוסם אותה מליישם עיכוב כזה במקרים נוספים. לשיטת המשיבים, בהיעדר הסדר שלילי הקבוע בחוק בעניין זה, מוסמכת הרשות להפעיל את שיקול דעתה בקביעת סדרי עדיפויות באכיפת הדין – סדרי עדיפויות שבמקרה דנן עוגנו בנוהל המעודכן. המשיבים מבהירים כי הקפאת הליכי אכיפה כל עוד טרם הוכרע סופית בבקשת היתר שהוגשה (כלומר גם במקרים בהם בקשה כזו הוגשה לאחר 15 ימים ולאחר שהוגש ערר על דחייתה) מבוססת על כך ששיקול רלוונטי לקביעת סדרי עדיפויות באכיפה הוא סיכויי ההסדרה של המבנה הבלתי-חוקי. במקרים הנדונים, כך נטען,

סיכויי ההסדרה גבוהים מאשר במקרים אחרים ועל כן דחיית האכיפה בעניינם הגיונית וסבירה.

10. המשיבים מדגישים עוד כי הנוהל המעודכן מצמצם את אכיפת הבנייה הבלתי-חוקית באזור פחות מכפי שהעתירה מבקשת לצייר. סיבה אחת לכך נעוצה בתקנות תכנון ערים, כפרים ובניינים (בקשה להיתר ותנאים) (יהודה ושומרון) התש"ף-2020 (להלן: תקנות תכנון ערים), שמגבילות את קליטתן של בקשות להיתר במקרים שונים. מדיניות המשיבים הנתקפת בעתירה דנן נוגעת לבקשות להיתר שנקלטו (להבדיל מכאלו שהוגשו), כך נטען, ולכן יש בתקנות תכנון ערים כדי לסנן ולהפחית את המקרים בהם היא תחול. סיבה נוספת אותה מציינים המשיבים בתגובתם היא תיקון שנחקק זה לא מכבר, ומאשר נקיטת הליכי אכיפה כלפי עברייני בנייה שממשיכים במעשיהם לאחר הוצאת צו הפסקת עבודה (צו בדבר חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים (תיקון מס' 27) (יהודה ושומרון) (מס' 2109) (התשפ"ב-2022) (להלן: צו בדבר חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים (תיקון מס' 27)).

11. רגבים הגישה, בהתאם לבקשתה, תשובה לתגובתם המקדמית של המשיבים (להלן: תשובת רגבים), בגדרה היא ממקדת ומחדדת את טענותיה בדבר סבירותו של הנוהל המעודכן. בפרט, רגבים מדגישה את אופייה האוטומטי והגורף של מדיניות ההקפאה בה נוקטים המשיבים, מאפיינים שסותרים, לשיטתה, את מסגור המדיניות ככזו של סדרי עדיפויות באכיפה. רגבים מוסיפה וטוענת כי המסגור האמור אינו עולה בקנה אחד גם עם מסמך סדרי העדיפויות לאכיפה של המשיבים מיום 22.10.2020, שהתבחינים המוזכרים בו אינם מובאים בחשבון, לגישתה, בהפעלת המדיניות הנתקפת. לבסוף, רגבים מצביעה על שינויי חזית שאירעו, לטענתה, באופן בו נימקו המשיבים את המדיניות הנדונה לאורך הדרך, וטוענת כי הדבר מגלם חולשה נוספת של עמדתם.

12. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 29.5.2023 (להלן: הדיון) שבו הצדדים על עיקרי טענותיהם וחידדו נקודות אחדות. בא כוח רגבים, מזה, הדגיש כי טענותיה בעתירה מבוססות על אופייה הגורף של מדיניות ההקפאה הנדונה, ושב ועמד על השלכותיה ההרסניות, לשיטתו, כפי שהן באות לידי ביטוי במצב האכיפה בשטח. מן העבר השני, ובהמשך לתגובתם, בא כוח המשיבים ביקש להפנות את תשומת ליבנו למאמץ הכוללני בו נקטו המשיבים בשנים האחרונות לצורך התמודדות עם בעיית הבנייה הלא חוקית באזור. כמו כן, הוא הבהיר כי אף במקרים בהם נקלטו בקשה להיתר שהוגשה באיחור

או ערר, קיימת היתכנות ברמה כזו או אחרת להסדרה תכנונית של הבינוי מושא הליכי האכיפה.

דיון והכרעה

13. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, אלו שבכתב ואלו שבעל פה, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את העתירה, וכך אציע לחברותיי שנעשה. כפי שאפרט כעת, סבורני כי דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערבות בית משפט זה במדיניות בה נוקטים המשיבים. בדומה לדרך הילוכה של רגבים, אתייחס ראשית לסוגיית הסמכות ולאחר מכן לסבירותן של פעולות המשיבים הנדונות.

חריגה מסמכות

14. כזכור, משתי הוראות חוק מבקשת רגבים ללמוד כי מדיניות ההקפאה בה נוקטים המשיבים – אליה המחוקק אינו מתייחס במפורש – נעדרת סמכות ומשכך דינה בטלות. אחת, הקבועה בסעיף 38(4) לחוק התכנון הירדני, משמיעה כי כאשר הוגשה בקשה להיתר במועד שנקבע לכך יוקפאו הליכי האכיפה; שנייה, הקבועה בסעיף 38(5) לחוק, כוללת, על פי הנטען, הוראה פוזיטיבית כללית לביצוע הצו המנהלי על ידי הרשויות המוסמכות, אשר חלה מעת שנדחתה בקשה להיתר שהוגשה במועד. שתי אלה יחד, גורסת רגבים, משקפות הסדר שלילי שלפיו אל להם למשיבים להימנע מביצוע צווי הריסה בקבוצות מקרים אחרים, ביניהם הגשת בקשה להיתר באיחור והגשת ערר בעקבות דחיית בקשה להיתר. דעתי שונה.

15. כידוע, לא כל "שתיקה" של המחוקק משמעה שלילה פוזיטיבית של החסר. בעוד שלעתים מכלל ההן ניתן לשמוע לאו (ואז ההסדר שנקבע במפורש לא יחול על מקרה שאינו מוזכר במפורש), לעתים ה"הן" המפורש הוא רק אחד מבין מספר "הנים" אפשריים שאותם לא מצא המחוקק לנכון להעלות על הכתב (ואז ההסדר שנקבע במפורש יכול לחול על מקרה שאינו מוזכר במפורש) (ראו, מני רבים: בג"ץ 4267/93 אמיתי – אזרחים למען מינהל תקין וטוהר המידות נ' יצחק רבין, ראש ממשלת ישראל, פ"ד מז(5) 441, פסקה 23 (1993) (עניין אמיתי); בג"ץ 4675/03 פייזר פרמצבטיקה ישראל בע"מ נ' מנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר בועז לב, פסקה 33 (12.5.2011) (להלן: עניין פייזר)). בהקשר זה נקבע לא אחת, כי זיהויו של הסדר שלילי הנובע מקיומו של הסדר סטטוטורי חיובי תיעשה רק כאשר הדבר מתחייב מתכלית החקיקה (ראו: עניין אמיתי, בפסקה 23;

עניין פייזר, בפסקה 25). וכפי שכתב בעבר הנשיא אהרן ברק, בהתייחסו למהותו ולאופן הערכתו של הסדר שלילי:

הסדר שלילי קיים כאשר השתיקה היא "מדעת" [...];
הסדר שלילי קיים מקום שהשתיקה "מדברת" [...]
שתיקה היא "מדעת", והיא "מדברת" במקום שהגשמת
תכלית החוק מחייבת הכרה בהסדר שלילי (בג"ץ
212/03 חרות התנועה הלאומית נ' יושב-ראש ועדת
הבחירות לכנסת השש-עשרה, פ"ד נז (1) 750, 758
(2003); ראו גם: אהרן ברק פרשנות במשפט כרך שני –
פרשנות החקיקה 113-115 (התשנ"ג)).

בהמשך לאמור, זיהויו של הסדר שלילי הוא פעולה פרשנית הנעשית בהתאם לכללי הפרשנות המקובלים (ראו: דנ"א 2308/15 פקיד השומה רחובות נ' דמארי, פסקה 22 (12.9.2017); בג"ץ 6301/18 השופט רונית פוזנסקי כץ נ' שרת המשפטים, פסקה 32 לחוות דעתו של השופט עוזי פוגלמן (27.12.2018); רע"א 7687/18 מדינת ישראל – רשות המיסים נ' מרעב חסן בנייה וסחר בע"מ, פסקאות 22-23 (15.7.2020); בג"ץ 1775/19 מדינת ישראל נ' שר הפנים, פסקה 6 לחוות דעתו של השופט דוד מין (29.8.2021)). בענייננו, על בסיס כללים אלו, איני סבור ששתיקת המחוקק ביחס להקפאת הליכי האכיפה בקבוצות מקרים נוספים, דוגמת מקרי הגשת בקשה באיחור והגשת ערר, "מדברת" את שלילתם.

16. ראשית, לשון החוק אינה מלמדת על שלילה כזו. אומנם, סעיף 38(4) לחוק מתייחס רק למקרה בו מוגשת בקשה להיתר במועד, אך בניגוד לרושם שמנסה רגבים ליצור, מוקדו של הסעיף איננו בהשתיית ההליכים ובתנאים לה, כי אם באופן ביצוע הנהלה של הגשת בקשה להיתר. בהקשר זה, נקל לראות שהתנאי שעניינו "תוך התקופה הקבועה בהתראה", שמצמצם את תחולת ההוראה למקרים בהם בקשת ההיתר הוגשה במועד, נסוב על אופן התנהלות הוועדה בנסיבות המתוארות בסעיף, ורק אגב עניין זה מצמצם אף את סוג הבקשות שהגשתן תוביל להקפאת הליכי האכיפה. אשר לסעיף 38(5) לחוק, מלבד העובדה שגם ממנו נעדר כל רמז להסדר שלילי כאמור, דומה שאף מוקדו אינו מנגנון ההקפאה מושא דיוננו, אלא סמכות הוועדה לסלק בינויים מפרים ולהיכנס לשם כך למתחם בו הם מצויים. לא למותר לציין, בהקשר זה, כי עסקינן בדבר חקיקה ירדני ישן ומתורגם, שנוסחו מקשה על דרישת תגיו ודקדוקיו. דומה שאף עניין זה מרחיקנו מפירוש שתיקתו של המחוקק בצורה דווקנית בדמות "שתיקה מדעת" (ראו והשוו: עע"מ 5306/16 פלונית נ' פלוני, פסקה 18 (12.2.2017); ע"א 8511/18 פקיד שומה נתניה נ' דלק הונגריה בע"מ, פסקה 32 (26.1.2020) (ראו: עניין דלק הונגריה)).

17. חשוב מכך, תכליותיו של סעיף 38 לחוק אינן שוללות את הפרשנות לפיה מדיניות המשיבים נעשית בסמכות. רגבים טוענת בהקשר זה כי תכליתו העיקרית של הסעיף היא "אכיפה", ומשכך כי יש לפרש בצמצום את הפתח שהותיר המחוקק להשהיית הליכי האכיפה. ואולם, קריאת הסעיפים הרלוונטיים על כלל פרטיהם מלמדת כי עיצוב מנגנון האכיפה שהתווה המחוקק במסגרת סעיף 38 כולל הן רכיבים שעניינם קידום סילוקם של מבנים בלתי חוקיים, והן רכיבים שעניינם עיכוב הסילוק ומיצוי האפשרויות העומדות בפני בעל הבינוי בטרם תמומש האכיפה. כך, למשל, לצד סלילת הדרך להקפאת הליך האכיפה במקרים של הגשת בקשה להיתר במועד, ניצבות הוראות שמכוננות הליך מקדים של הוצאת צו הפסקת עבודה לפי סעיף 38(1)(ב) לחוק ושל קיום דיון בפני הוועדה, ושמולידות את עצם האפשרות להגיש בקשה להיתר וערר (לפי סעיף 36 לחוק)). ואכן, זיהוי מלא ומדויק יותר של מטרת החוק, ובגדרו סעיף 38, היא הסדרת הליכי התכנון והבניה במרחבי שטח C ביהודה ושומרון, ולא "אכיפה", כנטען. ממילא, הסדרים שעניינם מיצוי אפשרויות תכנוניות – תוך דחיית ביצוע האכיפה – בהחלט הולמים את תכליתו של חוק התכנון הירדני בכלל, ושל סעיף 38 בפרט. על רקע זה, ובשים לב לדברים שיובאו להלן ביחס למכלול הנורמטיבי שבתוכו פועל ההסדר מושא דיוננו, אין ספק כי ההסדר השלילי לו טוענת רגבים איננו מתחייב מתכליתו של החוק.

18. לבסוף, טעם כללי יותר לדחיית פרשנותה של רגבים קשור באופייה של המדיניות שלגביה נטען קיומו של הסדר שלילי. כפי שיפורט בהמשך דבריי, טיבה של מדיניות זו הוא תזמון אכיפתן של הפרות בנייה וניהול הליכי אכיפה במצבים בהם קיימת היתכנות תכנונית לבינוי מפר על פי סעיף 38(1) לחוק. כאשר עסקינן בהחלטות מעין אלו, קשה יותר לפרש את שתיקת המחוקק ככזו שבאה לשלול את החסר – כלומר לאסור על המשיבים לקבוע כללים בדבר הקפאת הליכי אכיפה בקבוצות מקרים נוספות שאינן נקובות בחוק. הדבר נעוץ, ככלל, בשיקול הדעת הרחב שניתן לרשות המנהלית בקביעת סדרי הפעולות בהן היא נוקטת ובחלוקת משאביה (ראו פסקה 23 להלן). אף עניין זה תומך בדחיית פרשנות מצמצמת להסדר הקבוע בסעיפים 38(4) ו-38(5) לחוק (על המשקל הניתן לתוכנו של ההסדר שעל הפרק בבחינת קיומו של הסדר שלילי, ראו: רע"א 5768/94 א.ש.י.ד. יבוא יצור והפצה נ' פורום אביזרים ומוצרי צריכה בע"מ, פ"ד נב(4) 289, 422 (1998); בג"ץ 6824/07 מנאע נ' רשות המסים, פ"ד סד(2) 479, פסקאות 50-47 (20.12.2010)).

19. ויובהר, הלכה למעשה גם העותרים אינם כופרים בסמכותם של המשיבים להקפיא את הליכי האכיפה במקרה נתון, ואולם הם טוענים כי בסמכותם לעשות זאת על בסיס הפעלת שיקול דעת פרטני, ולא על סמך כללים גורפים שנוצרו על ידם. אלא שהפעלת שיקול דעת פרטני בכל מקרה ומקרה עלויותיה בצידה. פרשנות הסדר כמחייב את הרשות בבחינת כל מקרה לפי נסיבותיו, ללא סמכות להסתייע בכללים ובהנחיות בעלי אופי כללי, כרוכה לא רק בהוצאות כבדות מבחינה אדמיניסטרטיבית, אלא גם בחשש לחוסר אחידות ולריבוי התדיינויות. ממילא, הנטייה ביחס לפרשנות הסדרי חוק מהסוג בו עסקינן היא להותיר לרשות שיקול דעת לא רק ברמה הפרטנית של בחינת המקרה הבודד, אלא גם ביחס לאפשרות להכליל, ולקבוע קווי מדיניות המאפיינים מקרים ותגובות.

20. מן המקובץ עולה כי בנוהל המעודכן ובמדיניות שמפעילים המשיבים על בסיסו לא חל פגם שבסמכות, שכן אלו פועלים במרחב האפשרויות שהותיר המחוקק לשיקול דעתם. החוק אומנם מזכיר במפורש הקפאת הליכים בקבוצת מקרים אחת בלבד, אך לא חוסם את המשיבים מלהשהות את ההליכים בקבוצות מקרים נוספים בהם הדבר ראוי ונצרך לפי שיקול דעתם, ועל רקע תכליותיו של החוק. ומכאן למישור שיקול הדעת.

טבירות ההקפאה הנוהגת

21. בבסיס השגותיה של רגבים על סבירותה של המדיניות בה נוהגים המשיבים עומדת הטענה כי זו מאפשרת עקיפה נרחבת ומבנית של הליכי אכיפה באופן שמשרת עברייני בנייה, מתמרץ בנייה עבריינית ופוגע בשלטון החוק. מהטעמים שאפרט כעת אני סבור כי המדיניות מושא העתירה אינה חורגת ממתחם הסבירות באופן המצדיק את התערבותנו בה. להצגת טעמים אלו אקדים הערה קצרה.

22. במסגרת הצגת עמדתם במישור שיקול הדעת, המשיבים העלו בפנינו שתי דרכי טיעון שונות. דרך אחת, שהוצגה בתגובתם המקדמית, קוראת לנו לבחון את התנהלות המשיבים הנדונה מנקודת מבט של סדרי עדיפויות באכיפה (ראו, למשל, פסקאות 15-14 לתגובה המקדמית). לפי דרך זו, המבנים שלגביהם מתבצעת הקפאת ההליכים מושא העתירה נתפסים כ"בשלים לאכיפה", והחלטה להשהות את הריסתם היא חלק מהתיעדוף ההכרחי מתוך מצבור המקרים ה"בשלים לאכיפה", כנגזר ממשאביהן המוגבלים של הרשויות המוסמכות (להלן: דרך הטיעון הראשונה). דרך שנייה, אשר הוצגה בדיון שהתקיים בפנינו כ"חידוד" לדרך הראשונה, מציבה את המקרים שאת

הקפאת הליכי האכיפה בעניינם תוקפת העתירה בנקודה מוקדמת יותר על הציר הפרוצדורלי המוביל לאכיפה – בפרוזדור המוביל למצבור המקרים ה"בשלים לאכיפה" (ראו עמ' 3 לפרוטוקול הדיון). מעמדם זה של המבנים הנדונים, שהכרעה סופית ביחס להריסתם טרם התקבלה, מציבם מחוץ לקבוצת המקרים שנבחנים לפי סדרי העדיפויות באכיפה (להלן: דרך הטיעון השנייה). נקל להיווכח, כי בין שתי דרכי הטיעון הללו קיים מתח מסוים, שכן בעוד שמטענת "סדרי העדיפויות באכיפה", עליה מתבססת דרך הטיעון הראשונה, משתמע שהבינויים הנדונים מוכנים לסילוק, וכנגזרת מכך – בחלוף זמן או לאור שינוי נסיבות שיאפשר את הקדמת האכיפה – שהמשיבים נכונים לסלקם; מדרך הטיעון השנייה משתמע שגם בחלוף זמן ונוכח שינוי נסיבות כאמור אין להרוס את הבינויים עד שיוכרעו הבקשות התלויות ועומדות. בהינתן מתח זה, ונוכח העובדה שלהצגת דרך הטיעון השנייה במסגרת הדיון לא נלווה הסבר הפותר אותו, דומני שנכון לראות בשתי דרכי טיעון אלה טענות חלופיות. כפי שאראה כעת, כך או כך, דין טענותיה של רגבים להידחות אף במישור שיקול הדעת.

23. נקודת המוצא לדיון בדרך הטיעון הראשונה היא שיקול הדעת הרחב הנתון לרשויות האכיפה בסדרי העדיפויות שהן קובעות לעצמן באכיפת החוק. כך באופן כללי (ראו: בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3) 289, 304-305 (1999) (להלן: עניין זקין)), וכך באופן מיוחד באכיפת חוקי דיני תכנון ובנייה (ראו: בג"ץ 6243/08 התנועה לשמירת אדמות הלאום נ' שר הביטחון, פסקאות 23-24 (14.10.2007) (להלן: עניין אדמות הלאום)). אכן, כפי שנפסק בעבר, "אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה... שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק" (עניין זקין, בפסקה 16). על רקע תובנות אלו, הכירה פסיקתנו בחשיבות הפרקטיקה של קביעת סדרי עדיפויות לאכיפה (ראו: עניין זקין, בעמ' 304-305; בג"ץ 4475/09 סלמאן נ' שר הביטחון, פסקה 14 (8.8.2010) (להלן: עניין סלמאן); בג"ץ 7601/18 רגבים נ' שר הביטחון (10.4.2019)), וכן בצמצום הביקורת השיפוטית על יישומם של סדרי עדיפויות אלו (ראו: עניין סלמאן, בפסקה 14). בהקשר זה נקבע כי התערבות שיפוטית כאמור תהיה מתוחמת, ככלל, "למקרים חריגים ונדירים בהם הוכח כי [הרשויות] מתנערות לחלוטין מחובתן לאכוף את החוק או כשהתברר כי נפל פגם מהותי אחר בהחלטות שקיבלו" (עע"מ 4340/19 אורנשטיין נ' שר האוצר, פסקה 21 (22.2.2021); עניין סלמאן, בפסקה 14, והאסמכתאות המובאות שם).

24. לנוכח קביעות אלו, ברי לדידי כי חובת המשיבים לאכוף את החוק במסגרת סמכותם אינה סותרת את המדיניות בה הם נוקטים. אין חולק, אכיפת החוק היא יסוד

מוסד של שלטון החוק, ובסוגיה בה עסקינן היא אף דרושה לשם הגשמת תכליתם של חוקי התכנון והבנייה (ראו, למשל: עניין אדמות הלאום, בפסקה 22; בג"ץ 1027/04 פורום הערים העצמאיות נ' מועצת מקרקעי ישראל, פסקה 51 (9.6.2011)). ואולם, התנהלותם של המשיבים, המעוגנת בנוהל המעודכן, אינה עולה כדי התפרקות מחובת האכיפה, ואף לא מגלמת פגם מהותי ביחס לחובה זו. במסגרת קביעת סדרי העדיפויות ואופן חלוקת המשאבים, המשיבים מציבים את המקרים בהם הוגשה בקשה להיתר באיחור ובהם תלוי ועומד ערר על דחיית בקשה להיתר במקום נמוך בציר הקדימות לאכיפה, בהשוואה למקרים אחרים בהם לא קיימת כל בקשה תלויה ועומדת. ודוק, בבסיס דירוג זה של המשיבים עומד שיקול רלוונטי וראוי – ההיתכנות התכנונית של בינוי שלגביו הוגשו בקשה להיתר באיחור או ערר. היתכנות זו להותרת הבינוי על מכונו באמצעות הליך הסדרה, גם אם היא אינה ודאית, טובה יותר מסיכויי ההסדרה של בינוי שלגביו לא הוגשה כל בקשה כאמור. לפיכך, לגישתי, היא אינה חורגת ממתחם הסבירות.

25. העתירה דנן תוקפת, בעיקרה, את טיבה האוטומטי והגורף של מדיניות ההקפאה, אשר לגישת רגבים עומד בסתירה לטענת סדרי עדיפויות באכיפה. מנגנון שמוביל להקפאת כל הליך אכיפה שבגינו מוגשים בקשה להיתר או ערר, כך נטען, מדלג על בחינה פרטנית של היתכנותו התכנונית של מבנה נתון – בחינה נדרשת, בין היתר לאור מסמך סדרי העדיפויות של המשיבים. לשיטתה של רגבים, אופי זה של מדיניות המשיבים מעודד עברייני בנייה להמשיך בפועלם, ומגלם מחדל באכיפה שמוביל להמשך עבריינות הבנייה המשתוללת בשטחי C, ועל כן אינו סביר באורח קיצוני. מספר תשובות לדבר.

26. תחילה, בניגוד למשתמע מעמדת רגבים, שיקול הדעת המסור לרשות לקבוע סדרי עדיפויות באכיפה אינו מותנה בבחינה פרטנית של כל מקרה ומקרה. חובתם העקרונית של המשיבים לאכוף את החוק במסגרת סמכויותיהם חלה אומנם על כל בינוי מפר חוק, אך את אופן מימושה של חובה זו הם רשאים לעצב על בסיס קריטריונים שדורשים בחינה קטגורית, ולא דווקא פרטנית. כך, במקרה דנן, המשיבים הפעילו את שיקול דעתם ביחס לקבוצת המקרים הקיימות, ומהטעמים שהוזכרו לעיל החליטו שהליכי האכיפה ביחס לכל בינוי שלגביו מוגשת בקשה להיתר באיחור או מוגש ערר (הקטגוריה הרלוונטית) – ראוי שיושהו. על רקע הטעמים המצדיקים את שיקול הדעת הרחב המסור לרשות בענייני אכיפה, אין בכך כל פגם. אכן, קבוצת המקרים האמורה, שההתייחסות המיוחדת לה מעוגנת בנוהל המעודכן, איננה מוזכרת כקטגוריה נפרדת

במסמך סדרי העדיפויות אליו הפנתה רגבים בתשובתה. ואולם, בין היתר בשים לב לכך שהקטגוריות הנקובות במסמך זה מתייחסות דווקא למיקום הבינוי הנדון (מלבד סעיף 1, שעניינו החלטות שיפוטיות), כגון מרחב עוטף ירושלים או בתחום שטח אש, איני סבור שהיעדר זה מלמד על חוסר סבירותה של מדיניות המשיבים הנדונה כאן, אשר נסמכת על "קטגוריית אכיפה" בעלת אופי אחר (הגשת בקשה להיתר או ערר על בקשה שנדחתה), שטעמה בצדה.

27. מענה נוסף לטענות אלו של רגבים נעוץ בהתבוננות על התמונה הרחבה יותר, דהיינו במעטפת הנורמות העדכנית שבמסגרתה פועל הנוהל המעודכן וממומשת מדיניות המשיבים. כפי שהדגיש בא כוח המשיבים במהלך הדיון, המסגרת הנורמטיבית בה פועלים המשיבים כיום בהקשר הנדון איננה המסגרת בגדרה הם פעלו בעבר – והמסגרת עליה במידה רבה התבססה העותרת בטענותיה (על אף שהסדרים הרלוונטיים בהקשר זה חלו כבר כאשר הוגשה העתירה). בעיקר, בשונה מהמציאות שהתקיימה בעבר, הוראות החוק העדכניות מגלמות מנגנון סינון של בקשות להיתר שסיכויי קבלתן אפסי. כך, למשל, בקשה להיתר בנייה שלא צורפו לה מסמכים להוכחת בעלות במקרקעין תידחה על הסף מכוח תקנה 10 לתקנות תכנון ערים (יוער כי מספר עתירות אשר עוסקות בתקנה זו, והנוגעות לעילות אחרות לדחייה על הסף של בקשה, תלויות ועומדות בפני בית משפט זה, למשל בג"ץ 4563/22, בג"ץ 5391/22 ובג"ץ 7589/22. למותר לציין כי אינני מביע כל עמדה ביחס לעתירות הללו). במקרים הנכנסים בגדר תקנה זו הגשת בקשה להיתר לא תעכב איפוא את הריסת הבינוי הנדון.

28. בהמשך לכך, צווים שונים שהוציאו המשיבים בשנים האחרונות יצרו מנגנונים חלופיים להריסת מבנים שיש דחיפות בהריסתם, אשר אינם מושפעים מהגשת בקשה להיתר בניה. כך, למשל, הצו בדבר סילוק מבנים חדשים (הוראת שעה) (יהודה והשומרון) (מס' 1797), התשע"ח-2018 (להלן: הצו לסילוק מבנים חדשים), אשר חוקיותו נבחנה ואושרה על ידי בית משפט זה בבג"ץ 4588/18 אגודת "סנט-איב" המרכז הקתולי לזכויות אדם נ' המפקד הצבאי בגדה המערבית (30.4.2019). על פי צו זה ניתן לסלק מבנה חדש שהוקם ללא היתר בניה, והעונה על תבחינים שנקבעו (הימצאות בשטח אש, בשמורת טבע או באתר עתיקות; קרבה לצירי תנועה ראשיים, מתקנים ביטחוניים ותשתיות אסטרטגיות; וכיו"ב), אם טרם חלפו שישה חודשים ממועד סיום העבודות (ולעניין בית מגורים – אם לא חלפו 30 יום מהמועד בו אוכלס) – וזאת גם אם הוגשה בקשה למתן היתר בניה לגביו (וראו סעיף 5(ב) לצו לסילוק מבנים חדשים). דוגמא אחרת היא הצו בדבר חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים (תיקון מס' 27), אשר

נכנס לתוקפו בפברואר 2022, המאפשר התמודדות עם עברייני בניה שמקדמים בנייה בלתי חוקית לאחר הוצאת צו הפסקת עבודה, באמצעות סילוק מיידי של הבינוי שלגביו הוצא צו ההריסה. הסדרי חוק אלה מצמצמים משמעותית את האפשרות להשתמש בהגשת בקשות חסרות בסיס להיתר בנייה ובהגשת עררים ככלי המשמש עברייני בניה לעיכוב הליכי אכיפה ותו לא.

29. מצב הדברים המתואר מחליש את טענות רגבים משלושה טעמים לפחות. ראשית, בהינתן ההסדרים הסטטוטוריים העדכניים, השהיית האכיפה אינה גורפת ואוטומטית כנטען על ידי רגבים. כפי שגורסים המשיבים, ההסדרים שתוקנו נועדו לסנן מראש בקשות סרק ולמנוע "רכיבה" של עברייני בניה על הימשכותם של הליכי האכיפה כאשר אין כל סיכוי להסדרת הבינוי. בכך, הצטמצם הפתח המוביל להקפאת הליכי האכיפה, ופחתה ה"אוטומטיות" בה היא מוענקת. לא בכדי, לשונו של הנוהל המעודכן מלמדת כי רק בקשות להיתר שנקלטו יובילו להשהיית הליכי האכיפה (ראו: סעיף 6.ה.3.א. לנוהל העדכני). שנית, הסינון הנוסף שיוצרות הנורמות החדשות מחזק את טענת המשיבים שלפיה הקפאת ההליכים עליה מורה הנוהל המעודכן נובעת מהסיכוי שהבינוי המפר יוסדר, שכן מטבע הדברים, דחייה על הסף של בקשות חסרות סיכוי מעלה את "אחוזי ההצלחה" של בקשות להיתר שנקלטות על ידי המשיבים. לבסוף, מנגנוני האכיפה החדשים שהוספו, כדוגמת הצו לסילוק מבנים חדשים, יוצרים מסלולים חלופיים המספקים מענה לצורך בסילוק מבנים בלתי חוקיים שקיימת דחיפות בהסרתם. ממילא, מצטמצם החשש שמדיניות המשיבים בה עסקינן, אשר אינה נוגעת כלל למסלולי האכיפה הללו, תיצור פתח רחב יתר על המידה להקפאת האכיפה במקרים בהם יש בכך דחיפות.

30. לחילופין, אם נלך בדרך הטיעון השנייה של המשיבים, פשיטא כי יש לדחות את טענותיה של רגבים כאילו נפל פגם במדיניות המשיבים. כזכור, על פי דרך טיעון זו, המבנים שבקשות להיתר ועררים בעניינם תלויים ועומדים טרם נכללים בקבוצת המקרים ה"בשלים לאכיפה", וממילא טרם שובצו על "ציר סדרי העדיפויות באכיפה", וזאת בשל ההיתכנות התכנונית הקיימת בעניינם. מנקודת מבט זאת, האופי האוטומטי והגורף של הקפאת הליכי האכיפה במקרים הללו אינו מעורר קושי, שכן אין מדובר בדחייה המבוססת על חישובי ושיקולי קדימות בדחיפות האכיפה, ומסמך סדרי העדיפויות גם כך אינו רלוונטי. בהינתן שקיים סיכוי כזה או אחר להסדרת הבנייה שהאכיפה לגביה מושהית במסגרת מדיניות המשיבים, הצבת מבנים אלה מחוץ לציר האכיפה הנזכר הגיונית, ובכל אופן נתונה לשיקול דעת המשיבים. כך, במיוחד, כשברקע המעטפת

הנורמטיבית העדכנית, שבוררת ומצמצמת את קבוצת המקרים שעליהם תחול מדיניות זו, ומוציאה מגדרה למסלולים חלופיים (כגון הצו לסילוק מבנים חדשים) בנייה ללא היתר שיש דחיפות מיוחדת בהסרתה. בחינת מדיניות המשיבים באספקלריה זו מובילה איפוא גם היא למסקנה בדבר הימצאותה במתחם הסבירות.

31. אם כן, דין טענות המשיבים בדבר אי סבירותה הקיצונית של מדיניות המשיבים להידחות – וזאת בין אם נראה בה חלק ממנגנון קביעת סדרי עדיפויות באכיפת בנייה לא חוקית, ובין אם נזהה אותה כמכשיר השחיית אכיפה שפועל במקרים בהם טרם נסתם הגולל על גורלו של בינוי שנבנה שלא כדין.

סוף דבר

32. נוכח כל האמור, סבורני כי בהתנהלות המשיבים, כמו גם בנוהל המעודכן הניצב בבסיסה, לא נופל פגם אשר מצדיק את התערבותנו – לא במישור הסמכות, לא במישור שיקול הדעת. ממילא, אציע לחברותיי לדחות את העתירה. עוד אציע כי לאור השינויים שחלו בהנמקת המשיבים לאורך הדרך, נימנע מלעשות צו להוצאות במקרה זה.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

הנשיאה א' חיות:

1. אני מצטרפת לתוצאה שאליה הגיע חברי השופט ע' גרוסקופף, ולנימוקיו. עם זאת, ראיתי להעיר שתי הערות קצרות.

2. כפי שציין חברי, במישור שיקול הדעת המשיבים הציגו לפנינו שני טעמים שונים למדיניות המשתקפת בנוהל נושא העתירה (ראו פסקה 22 לחוות דעתו). בתגובה המקדמת מטעמם תלו המשיבים את המדיניות בשיקולים של סדרי עדיפויות לאכיפה, וטענו שלא ננקטים צעדים כלפי הבנייה הבלתי חוקית בהתאם לתנאים שבנוהל, בהיותה

במקום נמוך בסדרי העדיפויות לאכיפה של גורמי המשיבים. מאידך, בדיון שהתקיים לפנינו טען ב"כ המשיבים כי הטעם שביסוד המדיניות נעוץ בכך שכאשר תלויים ועומדים בקשה או ערר "יש אופק תכנוני [...] יש פה היתכנות" (פרוטוקול הדיון מיום 29.5.2023, עמ' 3 שורות 18-19). חברי השופט גרוסקופף עמד על כך שבין טענות אלה קיים "מתח", כלשונו, ולפיכך בחן אותן כטענות חלופיות ומצא שאין מקום להתערב בשיקול דעתם של המשיבים באיזו מן החלופות.

תמימת דעים אני עם חברי כי העותרת לא הרימה את הנטל הכבד להצדיק התערבות בשיקול דעתם של המשיבים באיזו מן החלופות, אך אעיר כי דרך הילוכם של המשיבים בהעלאת טענות אלה מעורר קושי וניתן לצפות שהמדיניות שבה נוקטים המשיבים תוצג באופן ברור ולא על דרך של טענות חלופיות, אשר ספק אם הן מתיישבות האחת עם השנייה.

3. לגופם של דברים וכפי שציין חברי עולה מן הטענה שהוצגה בדיון כי המשיבים אינם נוקטים בצעדי אכיפה כלפי בנייה בלתי חוקית שלגביה נקלטו בקשה להיתר או ערר על דחיית הבקשה מן הטעם שקיים אופק תכנוני ופוטנציאל להכשרה ולהסדרה של הבנייה שאותם, לגישת המשיבים, יש מקום למצות קודם להבשלת צעדי האכיפה.

אכן, שיקול הדעת בנוגע לאופן אכיפת הדין כלפי בנייה בלתי חוקית מסור למשיבים והוא רחב (ראו: בג"ץ 3945/22 עמותת רגבים נ' ראש ממשלת ישראל, פסקאות 8-7 (2.2.2022)). לפיכך, לא בנקל יתערב בו בית המשפט, ואיני סבורה כי במקרה זה קמה הצדקה להתערבות. עם זאת, המשיבים לא הציגו בפנינו נתונים עדכניים בנוגע למספר בקשות ההיתר ומספר העררים על דחיית בקשות כאמור שהתקבלו, וחזקה על המשיבים כי יבחנו מעת לעת את המדיניות שהם נוקטים בהקשר זה וייתנו דעתם לנתונים העדכניים שהצטברו בידם לאחר פרסום הנוהל, על מנת לוודא כי נתונים אלה תומכים במדיניות הנקוטה על ידם.

ה נ ש י א ה

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' גרוסקופף.

ניתן היום, ג' באלול התשפ"ג (20.8.2023).

שופט

שופטת

הנשיאה

מרכז מידע, טל' 077-2703333, *3852; אתר אינטרנט, <https://supreme.court.gov.il> אב 22050300_Y14.docx